
Orzecznictwo Wyższej Komisji Dyscyplinarnej

Palestra 16/11(179), 52-53

1972

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

2. powołać w skład Komitetu Redakcyjnego adw. dra Zdzisława Krzemińskiego;
3. powierzyć adw. drowi Zdzisławowi Krzemińskiemu pełnienie obowiązków Redaktora Naczelnego „Palestry” do końca obecnej kadencji NRA *.

* Adw. dr Zdzisław Krzemiński oświadczył, iż zrzeka się wynagrodzenia pobieranego dotychczas przez Redaktora Naczelnego „Palestry”.

ORZECZNICTWO WYŻSZEJ KOMISJI **DYSCYPLINARNEJ**

ORZECZENIE

z dnia 19 sierpnia 1972 r.

(WKD 38/72)

Adwokat obowiązany jest zrzec się dalszego prowadzenia sprawy, ilekroć dla jej dobra musiałby powoływać się na dowody objęte tajemnicą zawodową.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna, po rozpoznaniu sprawy adw. AB z odwołania obwinionego od orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej Izby Adwokackiej w X z dnia 10.V.1972 r. sygn. akt KD 1/72, na podstawie § 43

pkt 1, § 54 ust. 1 i 2 lit. a oraz § 55 ust. 1 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.XII.1964 r. w sprawie postępowania dyscyplinarnego przeciwko adwokatom i aplikantom adwokackim (Dz. U. z 1965 r. Nr 2, poz. 7),

1. utrzymała w mocy zaskarżone orzeczenie;
2. obciążyła obwinionego kosztami postępowania dyscyplinarnego za II instancję w formie opłaty zryczałtowanej w kwocie 300 złotych.

Z u z a s a d n i e n i a :

Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna Izby Adwokackiej w X orzeczeniem z dnia 10.V.1971 r. w sprawie KD 1/72 uznała adw. AB „za winnego przewinienia dyscyplinarnego z art. 93 ust. 1 ustawy o ustroju adwokatury, popełnionego w ten sposób, że występując w Sądzie Powiatowym w Z jako pełnomocnik CD przeciwko EF w sprawie C 317/71, zakwestionował w piśmie procesowym z dnia 28.XI.1971 r. zeznania świadka strony pozwanej GH jako psychicznie upośledzonego, nie mają-

cego pamięci, u którego biegli stwierdzili istnienie choroby odśrodkowego układu nerwowego pod postacią padaczki, wykorzystując w ten sposób wiadomości, które uzyskał jako obrońca tegoż GH w sprawie Kp 191/71” i z mocy art. 94 ust. 1 pkt 1 u. o u.a. wymierzyła mu karę upomnienia, obciążając go kosztami postępowania dyscyplinarnego w formie opłaty zryczałtowanej w kwocie 300 złotych.

Orzeczenie to zaskarżył obwiniony, który – ni.. kwestionując stanu fak-

tycznego — uważa, że postępowanie jego było zgodne z zasadami etyki, i dlatego wnosi o uniewinnienie go od zarzucanego mu czynu.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna zważyła, co następuje.

Odwołanie obwinionego nie jest zasadne.

Z prawidłowych ustaleń Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej, nie kwestionowanych przez strony, wynika, że:

- obydwie sprawy, tj. C 317/71 i Kp 191/71, toczyły się jednocześnie w tym samym sądzie, przy czym w sprawie cywilnej obwiniony był pełnomocnikiem powoda, a w karnej — obrońcą GH;
 - w sprawie karnej biegli psychiatrzy wydali opinię, iż GH ma w nieznanym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznawania znaczenia czynu i kierowania swym postępowaniem;
 - GH był świadkiem EF w sprawie cywilnej;
 - obwiniony wykorzystał opinię biegłych psychiatrów ze sprawy Kp 191/71 w celu obalenia wiarygodności zeznań GH w sprawie C 317/71;
 - interesy powodów CD wymagały zgłoszenia zarzutów co do wiarygodności zeznań świadka GH, a w związku z tym — powołanie się na powyższą opinię biegłych psychiatrów.
- Sporny natomiast jest problem, czy

w przytoczonych warunkach wolno było obwinionemu powoływać się w sprawie na opinię biegłych psychiatrów ze sprawy Kp 191/71 w celu obalenia wiarygodności zeznań GH, a jeżeli nie, to jak należało postąpić.

Zdaniem Wyższej Komisji Dyscyplinarnej obwiniony znalazł się w danym wypadku w kolizji z przepisami art. 7 u. o u.a. i § 17 Zbioru zasad etyki adwokackiej i godności zawodu, gdyż jako obrońca GH obowiązany był zachować w tajemnicy wszystko, o czym dowiedział się w związku z prowadzeniem jego sprawy Kp 191/71. Jedynym prawidłowym wyjściem z tej sytuacji było zrzeczenie się dalszego prowadzenia sprawy cywilnej lub przekazania jej innemu koledze z tego samego zespołu.

W tych warunkach Wyższa Komisja Dyscyplinarna wyraża pogląd, że adwokat obowiązany jest zrzec się dalszego prowadzenia sprawy, ilekroć dla jej dobra musiałby się powoływać na dowody objęte tajemnicą zawodową.

Ponieważ вина adw. AB jest oczywista, a odwołanie wniósł tylko obwiniony, orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania dyscyplinarnego orzeczono zgodnie z przepisami § 54 ust. 2 lit. a) i ust. 1, 3 oraz § 55 ust. 1 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.XII.1964 r. w sprawie postępowania dyscyplinarnego przeciwko adwokatom i aplikantom adwokackim (Dz. U. z 1965 r. Nr 2, poz. 7).

PRASA O ADWOKATURZE

„Życie Warszawy” (nr 234 z dnia 30 września br.) opublikowało w formie notatki prasowej list adw. Stanisława Podemskiego pt. *Jeszcze jedna nagroda*, zawierający wiadomość o ustanowieniu uchwałą Prezydium NRA nagrody w wysokości 5.000 zł, przyznawanej corocznie w dniu 22 lipca — poczynając od roku 1973 — przez Sąd konkursowy, złożony z adwokatów i dziennikarzy, autorowi publikacji wyróżniającej się rzetelną informacją o adwokaturze i jej funkcji w ochronie socjalistycznego porządku prawnego.